

en l'Assemblea de Barcelona... quan ja els Estatuts estaven aprovats pel Consell de Ministres.

L'argument que ha estat posat en vigor perquè s'ha implantat la Previsió és mancat de base. No s'ha posat en vigor res que hagi estat atacat en Juntes generals per algun Col·legi. La Previsió no l'ha atacat ningú, i cal dir ben alt que ha merescut no ja el respecte, ans la simpatia del Sindicat i de la nostra Mutual. Jo, com a català, precisament per ésser-ho, no podia ni devia posar cap obstacle a la creació de l'entitat previsorra que freturaven els nostres companys, i devia deixar-los en llibertat perquè la creessin com entenguessin que més els convenia. El meu deure com a sindicat i mutualista convençut era vetllar perquè no sofrís cap perjudici la nostra Mutual i que a aquesta se li concedissin totes les prerrogatives i tots els avantatges que obtingués la nova entitat. I això ha estat assolit sense lluites ni regatejar, i en moltes ocasions (honradament cal confessar-ho) anticipant-se als nostres propis desigs.

No és cap secret que el Consell de Col·legis va a convocar una Assemblea extraordinària dedicada exclusivament a la discussió dels Estatuts: això ho sap, entre altres, el Consell del Sindicat, i trobo estrany que ho hagueu oblidat, perquè un dels motius que allegaveu en lletra adreçada al Col·legi per tal que no es discutís el reglament era precisament que sabíeu que s'atansava la convocatòria de l'Assemblea.

No us he acusat mai de falsejar fets. Com podria fer-ho si començo per reconèixer la vostra absoluta bona fe? De bona fe es pot donar per cert un fet fals. El falsejar sembla suposar el coneixement exacte i l'adulteració conscient. Entre equivocar-se hi falsejar no hi ha comparació possible, i no crec que ningú hagi pogut deduir de les paraules meves semblant acusació contra vós. Si aquesta aclaració, per la qual manifesto que ni la vaig fer, ni vaig pensar fer-la, us sembla insuficient, digueu-m'ho, que disposat estic a donar-vos quantes explicacions us semblin convenients per tal que us sentiu satisfet. La calúnnia i les espècies calumnioses són armes repugnants que no s'adiuen amb la meua manera d'ésser i de combatre, i que ni contra els meus pitjors enemics, francs o atrinxerats, no haig d'emprar mai.

Afirmeu que he usat d'una habilitat per emparar-me darrera dels meus companys de Junta, No sóc home d'habilitat i aquesta acusació no m'ha preocupat, perquè no l'haurà cregut ningú... gairebé estic per dir que avui, en un estat d'ànim ben distint per major serenitat que quan ho escrivíreu, ni vós la creieu.

No sé si tinc alguna virtut. Si sé que tinc molts defectes. La meua gestió al davant del Col·legi haurà estat bona o dolenta, car l'encert o el desencert no depèn, dissortadament, de la voluntat dels homes; però tinc una condició que no pot ningú discutir-me-la, i àdhuc crec que tots me la reconeixen, fins aquells que amb més violència han pretès, directament o indirectament, deixar-me com un rebuig: aquesta condició és la meua lleialtat absoluta, infrangible. I aquesta lleialtat heremètica, per als amics i per als enemics, és el meu únic orgull, el meu blassó únic.

Deixeu a la meua mà la continuació de la polèmica. M'és indiferent. No sé si realment és útil o oportuna, i el meu objectiu únic ja vaig declarar que estava assolit. Però sí vull fer-vos una reflexió, si això no ha de semblar-vos manca de respecte. Heu merescut en absoluta justícia el màxim homenatge que pot rebre un home, homenatge que us ha tributat l'estament mèdic català i que us eleva a la categoria de símbol: la vostra efígie ha estat reproduïda en bronze.

I jo desitjaria que la veu vostra fos sempre veu de símbol, veu de bronze, veu de campana que des de l'alt cim d'una torre de basílica, les agulles afuades de la qual fa l'efecte que assenyalen supraterranals dreceres, tocarà algun jorn a sometent; però que ordinàriament és la veu serena, saturada de majestat i d'harmonia, que ens sorprèn i ens emociona, que ens obliga, qui sap si a malgrat nostre, a deturar la marxa i a enlairar el nostre esperit per damunt de les lluites i de les impureses de la terra.

I aquest desig meu us demostrarà que no us equivocàveu en suposar que en cloure la qüestió no quedarà tampoc en el meu ànim el més petit rastre de rancor, ans conservarà envers vostre, el mateix respecte, la mateixa admiració, la mateixa amistat.

Vostre afectíssim amic i company,

LL. GARCIA-TORNEL

Març de 1931.